

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεομῶς μητρός σου· στίβνον γὰρ χερσίων ἔζη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιδὸν γρύσειον περὶ σὴ τραχίλῳ.»
Παροιμία Σολομώντος.

'Ἐκδίδεται κατὰ ἡμέρη ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦραφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς Κ.Κ. ταχ. Ἐπιστάταις.
 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς Κ.Κ. Πρεζένοις.

Ἐφοῦ διεσπάρησαν οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς σὰς προεῖπον εἰς τὰ προηγούμενα φυλλάδια, αἱ τέχναι τὰς ὁποίας ἐγνώριζον οἱ πατριάρχαι, προώδευσαν παρὰ πολὺ εἰς τινὰς τόπους καὶ ἀπὸ ἄλλους πάλιν ἐχάθησαν. Τὰ ἀπέραντα δάση, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦτο γεμάτος ὁ κόσμος, ἐξηφανίσθησαν, καὶ ἤρχισαν νὰ κτιζῶσι πόλεις εἰς τινὰς τόπους, ὅπου δὲν ὑπῆρχον ἕως τότε. Τὸν αἰδηρον καὶ τὰ λοιπὰ μέταλλα, τὰ ὁποῖα περικλείει ἡ γῆ, ἐμεταχειρίσθησαν οἱ ἄνθρωποι περισσότερον τότε· κατεσκεύασαν ὑφάσματα μὲ τὰ μαλλία τῶν προβάτων, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ λινάριον καὶ καννάβιον, τὰ ὁποῖα συνήγον ἀπὸ τοὺς ἀγρούς· καὶ τὰ ὑφάσματα μὲν ταῦτα ἦσαν ἀναμφιβόλως κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους κακῶς κατεσκευασμένα καὶ ἀτελεῆ, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ ἐτελειοποίησαν. Διότι ὅσον ἐπολυπλασιάζοντο καὶ συνωκίζοντο εἰς ἓν περισσότεροι, τόσοι κοινοποῦντες μεταξὺ τῶν τὰς ἰδέας τῶν καὶ τὰς τέχνας τῶν ἐτελειοποιοῦν μὲ τὴν πρόοδον τοῦ χρόνου καὶ τὰ ἔργα τῶν. Οὕτω δὲ πολλαπλασιάζοντες τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῶν εἰς μίαν μεγάλην ἔκτασιν τόπου ἐσχημάτισαν πολλοὺς λαοὺς, οἱ ὁποῖοι λαλοῦντες τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ κατοικοῦντες εἰς ἀρκετὴν ἔκτασιν γῆς περιοριζομένης ἀπὸ φυσικὰ ὅρια, δηλαδὴ ποταμοὺς μεγάλους καὶ ὄρη, ἐσύσταινον ἐν ΕΘΝΟΣ.

Ἄλλ' ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι ἐπενόουν καθ' ἑκάστην νέους τρόπους διὰ νὰ ζῶσιν ἀνετώτερον καὶ νὰ προμηθεύωνται πράγματα ὠφέλιμα πρὸς συντήρησίν τῶν, ἐλησμόνησαν τὸ ἀναγκαιότερον παρὰ τὰς στερεὰς οἰκίας ἢ τὰ κατάλληλα ἐνδύματα, δηλαδὴ τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὸν Νῶε ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν, καὶ εὐήρ-

γέτησε τόσοσιν πολὺ τὴν οἰκογένειάν του. Ἡ ἐνθύμησις τῶν συμβάντων, τὰ ὁποῖα οἱ πρῶτοι πατριάρχαι μετεβίβασαν εἰς τὰ τέκνα τῶν, ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τὸν νοῦν τῶν, καὶ κατήντησαν νὰ λατρεύωσιν ὡς Θεοὺς, πᾶν ὅ,τι ἐκτύπα εἰς τὰς αἰσθήσεις τῶν, δηλαδὴ, προσέφερον θυσίας καὶ δεήσεις (αἱ ὁποῖαι μόνον πρὸς τὸν Θεὸν χρεωστοῦνται), εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὴν σελήνην, καὶ πολλάκις μάλιστα καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ζῶα.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Σὴμ, δηλαδὴ οἱ κάτοικοι μεγάλου μέρους τῆς Ἀσίας, διετήρησαν περισσότερον καιρὸν παρὰ τοὺς λοιποὺς ἀπογόνους τοῦ Νῶε τὴν ἐνθύμησιν τοῦ Δημιουργοῦ καὶ τὴν θρησκείαν τοῦ Ἀδάμ· ἀλλὰ ζῶντες μετὰ τῶν κακῶν ἤρχισαν νὰ τοὺς μιμῶνται, καὶ ὁ Θεὸς μὴ θέλων νὰ χαθῶσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀληθείας, ἀπεφάσισε νὰ ἐκλέξῃ ἓνα λαόν, καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ διαχωρίσῃ τοὺς ἀληθεῖς λατρευτὰς του ἀπὸ τοὺς λοιποὺς, τοὺς ὁποῖους ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν κακίαν τῶν, ἀφοῦ δὲν ἠθέλησαν νὰ μετανοήσωσιν.

Παρατηρήσατε, ὦ φίλτατοι παῖδες, ἐνταῦθα, ποῖον λαόν ἐξέλεξε ὁ Θεὸς τότε διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματός του, διὰ νὰ φυλάττῃ ἀπαρεγκλίτως τὰς ἐντολάς του, καὶ μάλιστα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔδωκε πρὸς τὸν Ἀδάμ, περί τινος Σωτήρος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καθὼς καὶ τὰ εὐεργετήματά του, ὅπως οἱ πατριάρχαι τὰ ἐδιηγῆθησαν εἰς τὰ τέκνα τῶν· ἐκ τούτου θὰ ἐννοήσῃτε κάλλιον ἀργότερα πῶς εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς γῆς τόσα ἔθνη, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὑπερτάτου ὄντος τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ παντός ἦτο ἄγνωστον.

Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὑπῆρχεν ἄνθρωπός τις ἐκ τῆς πόλεως Οὐρ, τῆς Χαλδαίας, παρὰ τὴν ὁποίαν πρὸ τοῦ νὰ

διασπαρῶσιν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε, ἔθεσαν τὰ θεμέλια τοῦ πύργου τοῦ Βαβέλ, ὑπῆρχε, λέγω, ἄνθρωπός τις ἐνάρετος, ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Σὴμ καλούμενος Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος ἐφύλαττε τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαοῦ τῶν Χαλδαίων, ὁ ὁποῖος ἐλάτρευε τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀστέρας· θὰ μάθετε δὲ κατόπιν, ὅτι οἱ Χαλδαῖοι ὑπῆρξαν ὁ πρῶτος λαὸς τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι ἔκαμαν παρατηρήσεις εἰς τὸν δρόμον τῶν ἀστέρων, καὶ οἱ ὁποῖοι σπουδάζοντες τὴν πορείαν των, ἐφεύρον τὴν πολύτιμον ἐκείνην ἐπιστήμην, ἡ ὁποία ὠνομάσθη ἀργότερα Ἀστρονομία.

Αὐτὸν λοιπὸν τὸν Ἀβραάμ ἐξέλεξεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ γίνῃ πατὴρ τοῦ λαοῦ του· ὅθεν τὸν ἐπρόσταξε ν' ἀφήσῃ τὸν τόπον, ὅπου κατῴκει· τὸν ἐβεβαίωτεν, ὅτι οἱ ἀπόγονοί του ἤθελαν σχηματίσει ἔθνος πολυάριθμον, ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἤθελε τοῦ δώσει κληρονομίαν τὴν γῆν Χαναάν, κειμένην μεταξὺ τῆς Μεσοποταμίας πρὸς Ἀνατολὰς καὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης πρὸς Δυσμὰς· ὠνόμαζον δὲ αὐτὴν οὕτω, διότι κατωκεῖτο ἀπὸ οἰκογενείας καταγομένης ἀπὸ τὸν Χαναάν, ἓνα τῶν υἱῶν τοῦ Χάμ, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ του Νῶε κατηράσθη. Ἐπὶ τέλους τοῦ ὑπεσχέθη, ὅτι ἐκ τῆς γενεᾶς του, ἤθελε γεννηθῆ ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελεν ἐξαλείψει ὅλα τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων, καθὼς τὸ ὑπεσχέθη εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν, ὅτε κατηράσθη τὸν ὄφιν λέγων, ὅτι ἡ γυνὴ μίαν ἡμέραν ἤθελε τοῦ συντρίψει τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ἀβραάμ ὑπακούων εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, ἤρχισε τὴν ὁδοπορίαν μετὰ τῆς γυναίκος του Σάρρας, μετὰ τοῦ ἀνεψιῦ του Λῶτ, καὶ μετὰ τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν

ποιμνίων του, τὰ ὁποῖα ἐσύγκειντο ἀπὸ πλῆθος προβάτων, αἰγῶν καὶ καμήλων. Αὐτὰ ἦσαν τὰ πλοῦτη τοῦ καιροῦ ἐκείνου, παιδία μου, καὶ ὄχι, καθὼς σήμερον, αἱ ὠραῖαι οἰκίαι, τὰ οἰκόπεδα, τὰ πολύτιμα ἐπιπλα, καὶ τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον. Ὁ Ἀβραάμ οὐδεμίαν ἀνάγκην εἶχε τῶν τοιοῦτων· αὐτὸς κατῴκει εἰς σκηνὰς κατεσκευασμένας ἀπὸ δέρματα ζώων, ἢ ἀπὸ χονδρὰ ὑφάσματα· Διότι, ὡν ἠναγκασμένος νὰ μεταφέρηται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἔχοντα βοσκὴν διὰ τὰ ποιμνία του, δὲν τοῦ ἐχρησίμευον οἰκίαι λιθόκτιστοι καὶ μόνιμοι.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος ἐκάλεσε τὸν Πατριάρχην τοῦτον ἐκ τῆς γῆς τῶν Χαλδαίων, διὰ νὰ πορευθῆ εἰς τὴν γῆν Χαναάν, ὀνομάζεται Κλησις τοῦ Ἀβραάμ· διότι θὰ ἰδῆτε ἀκολούθως, ὅτι τὸ συμβάν τοῦτο εἶναι ἐποχὴ λίαν ἀξιοσημείωτος εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ οἰκογένειά του προχωροῦντες ἐφθασαν εἰς τόπον τινὰ τῆς γῆς Χαναάν καλούμενον Συχέμ, ὅστις ἦτο ὁ εὐφορώτατος πάντων ὅσους εἶδον ἕως τότε καὶ ἔκειτο πλησίον δάσους δρυῶν ἀρχαιοτάτων· αὐτοῦ ἀνεπαύθη ὁ Ἀβραάμ ἀπὸ τῆν ὁδοπορίαν, καὶ ἐφάνη Κύριος ὁ Θεὸς εἰς αὐτόν, καὶ ἀνενέωσε πάλιν τὴν ὑπόσχασίν του εἰπὼν, ὅτι τὴν γῆν ταύτην θέλει δώσει εἰς τοὺς ἀπογόνους του.

Ὁ Ἀβραάμ ἀπὸ βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Κύριον κινήθει, ἀνήγειρε θυσιαστήριον εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἤκουσθη ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπρόσφερε θυσίαν πρὸς αὐτόν.

Ἀπεφάσισε δὲ νὰ προσμείνῃ μὲ ὑπομονὴν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὑποσχέσεών του, διότι ἤξευρε καλῶς, ὅτι ὁ

Θεός φυλάττει πάντοτε τὸν λόγον του καὶ δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει πίστην εἰς αὐτόν, ὅθεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἔκτισε τὰς σκηνάς του, κατὰ πρώτην φοράν ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆν Χαλδαίαν. (ἀκολουθεῖ).

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΩ ΓΗΣ.

Ἴσως μερικοὶ ἀπὸ σὰς μικροὶ μου ἀναγνώσται ἔχουσιν ἀγροῦς, ἄλλοι κήπους, καὶ ἄλλοι μικρὰς περιοχὰς εἰς τὰς οἰκίας σας, ὅπου δύνασθε νὰ φυτεύητε ὀλίγα ἄνθη, δένδρα, καὶ ἄλλα φυτά. Ἀλλὰ διὰ νὰ κάμητε τοῦτο δὲν ἀρκεῖ νὰ σκάψητε τὴν γῆν καὶ νὰ φυτεύητε ὅ,τι θέλετε· πρέπει νὰ γνωρίζετε ὁποῖου εἶδους εἶναι ἡ γῆ αὕτη καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ προβῆτε εἰς τὴν ἐργασίαν σας.

Εἰς πολλοὺς, παιδία μου, φαίνεται ὅτι παντοῦ ἡ γῆ εἶναι ἡ ἴδια, ἀλλ' ὅσον μικρὰν προσοχὴν καὶ ἂν καταβάλλῃ τις, θέλει παρατηρήσει, ὅτι ὑπάρχει μεγίστη διαφορὰ τῆς γῆς, οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς διαφόρους τόπους, ἀλλὰ καὶ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποστατικὸν καὶ εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀγρὸν ἀκόμη.

Τὰ κυριώτερα συστατικὰ τῆς γῆς εἶναι ἡ ἄμμος, ἡ ἄργιλλος (κιμηλιά) καὶ ἡ τίτανος (ἄσβεστος). Ὅπου λοιπὸν εἶναι περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον μέρος ἀπὸ αὐτὰ τὰ εἶδη, ἡ γῆ ἀπὸ αὐτὰ λαμβάνει καὶ τὴν ὀνομασίαν της· δηλ. ἂν περιέχῃ περισσοτέραν ἄμμον, λέγεται ἄμμώδης· ἂν περιέχῃ περισσοτέραν ἄργιλλον, ἄργιλλώδης, ἂν περισσοτέραν τίτανον τιτανώδης. Αἱ δὲ καλλίτεραι γαῖαι θεωροῦνται ἐκεῖναι, αἱ ὅποιαι ἔχουσιν ἐξ ἴσου ἄμμον καὶ ἄργιλλον καὶ τίτανον· αὐτὸ δὲ τὸ εἶδος τῆς γῆς ὀνομάζεται γῆ ἄμικτος ἢ ἄδολος, καὶ εἶναι κατάλληλος εἰς πᾶσαν ἐργασίαν γῆς, καὶ δὲν φέρει δυσκολίαν εἰς τὴν καλλιέργειαν.

Ἐκ τούτου καταλαμβάνομεν πόσον συμφέρει νὰ γνωρίζωμεν, τοῦλάχιστον ὡς ἐγγιστα, κατὰ πόσον βαθμὸν εὐρίσκονται ἡνωμένα αὐτὰ τὰ διάφορα συστατικὰ, τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι τὴν καλλιεργήσιμον γῆν.

Θέλεις λοιπὸν νὰ διακρίνης ὁποῖον εἶδος γῆς περιέχει τὸ κηπάριόν σου, ἢ τὸ φυτώριόν σου ἢ τέλος πάντων καὶ ἡ γλάστρα σου, ὅπου ἔχεις φυτευμένην τὴν τριανταφυλλιάν σου; εἶναι εὐκόλον πρᾶγμα νὰ τὸ κατορθώσης. Λάβε ὀλίγον χῶμα ἐξ αὐτῶν, καὶ ξήρανέ το, καὶ ἔπειτα ζύγισέ το· ὑπόθεσις, ὅτι εὔρες δράμια 200· χύσον κατόπιν ἐπ' αὐτοῦ ἓν ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὰ φαρμακεία καὶ ὀνομάζεται νιτρικὸν ὀξύ, καὶ ἂν βλέπῃς ὅτι κοχλάζει, καθὼς τὸ βραστὸν νερόν, τότε καταλαμβάνεις ὅτι περιέχει πολλὴν ἄσβεστον ἢ τίτανον τὸ χῶμα, καὶ ὀνομάζεται τιτανῶδες, ὡς προσιπομεν ἀνωτέρω· καὶ ὅσον περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἀναβράζει, τόσον περισσοτέραν ἢ ὀλιγωτέραν τίτανον ἔχει τὸ δεῖγμά σου. Ἐὰν δὲ θέλῃς, νὰ ἡξεύρης καὶ πόσην τίτανον εἶχε, ἀφοῦ παύσῃ ἡ βράσις, πλύνον τὸ χῶμα μὲ ὕδωρ, θέρμανέ το τόσον, ὥστε νὰ κοκκινίσῃ, καὶ ζύγισέ το πάλιν, καὶ ἂν εὔρης ὅτι ἀπὸ τὰ διακόσια δράμια ἔλειψαν τὰ ἑκατόν, τότε εἶσαι βέβαιος, ὅτι τὸ δεῖγμά σου εἶχεν ἑκατόν δράμια τίτανον.

Τὸ ὑπόλοιπον περιέχει ἄργιλον καὶ ἄμμον· ἐὰν δὲ πρὶν θερμανθῆ καὶ δευτέραν φοράν, τὸ ὑπόλοιπον τοῦτο ἦναι πολὺ σκληρόν εἰς τὴν ἀφήν, ἐὰν εὐκόλως τρίβεται, ἐὰν ἦναι πολὺ πορώδες, σημεῖον, ὅτι περιέχει περισσοτέραν ἄμμον· ἐὰν δὲ ἦναι μαλακὸν καὶ γλίσχρον, ὅταν τὸ ἐγγίξωμεν, ἐὰν κολλᾷ εἰς τὴν γλῶσσαν, ἐὰν ἐνούμενον μὲ τὸ ὕδωρ σχηματίζῃ ζύμην εὐκόλως μεταχειριζομένην,

τότε θά εἰπῆ, ὅτι ἡ ἀργίλος εἶναι πολὺ περισσοτέρα.

Εἶναι ἀκόμη καὶ τέταρτον συστατικὸν γῆς πολλὰ σπουδαῖον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται φυτική γῆ, καὶ σχηματίζεται ἀπὸ τὰ τεμάχια τῶν φυτῶν, ἀπὸ τὰ φύλλα των, ἀπὸ τοὺς καυλοὺς καὶ ἀπὸ τὰς ρίζας αὐτῶν, ἐτι δὲ καὶ ἀπὸ τὴν κόπρον τῶν ζῴων παντὸς εἶδους, τὰ ὅποια διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ὕδατος σχηματίζουσιν ἐν μέγα συστατικὸν τῆς γῆς εὐκόλως διαλυόμενον. Καὶ τοιοῦτοτρόπως αὐτὴ ἡ φυτικὴ γῆ χρησιμεύει εἰς τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα ὡς ἀρίστη τροφή ὁμοῦ μὲ τὸ ὕδωρ.

Ὅσον καλὴ καὶ ἂν ᾖ ἡ γῆ ἐκ φύσεως ἡ γῆ, χωρὶς τὴν φυτικὴν, εἶναι ἄγονος· εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ γνωρίζωμεν πότῃ φυτικὴν οὐσίαν πρέπει νὰ ἔχη διὰ νὰ ᾖ εὐφρορὸς ἡ γῆ. Ἴδού κατὰ ποῖον τρόπον δοκιμάζουσι τοῦτο· λαμβάνουσιν ὀλίγον χῶμα, τὸ ὁποῖον ξηραίνουσιν εἰς τὸν κλίβανον (φούρνον), ἔπειτα τὸ ζυγίζουσι· κατόπιν τὸ θέτουσιν ἐντὸς ἀγγείου πηλίνου καὶ τὸ φρυγανίζουσιν, ὡς τὸν καφέν, εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἀνακατεύοντες αὐτό, ἕως οὗ δὲν φαίνονται διόλου μαῦρα μέρια, καὶ τοῦτο φανερώνει ὅτι ὅλη ἡ φυτικὴ οὐσία ἐκάη· κατόπιν τὸ ζυγίζουσιν ἐκ νέου καὶ παρατηροῦσι πόσον ἔλλειψεν ἐκ τοῦ ὄλου βάρους· ἐάν εἰς ἑκατὸν δράμια γῆς ὑπάρχωσιν ὀκτὼ δράμια φυτικῆς, ἡ γῆ αὕτη εἶναι ἀξιολογωτάτη.

ΤΟ ΧΟΙΡΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΓΟΥΪΝΕΑΣ.

Τὸ μικρὸν τοῦτο ζῷον, διαφόρως ὀνομαζόμενον, εἶναι ἐκ τοῦ γένους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουσιν οἱ λαγωοί, οἱ ποντικοὶ καὶ ἄλλα ζῶα, τὰ ὅποια κριτσανίζουσι τὴν τροφήν των διὰ τοῦτο ὀνομάζουσι ὄλα τὰ εἶδη αὐτῶν μὲ γενικὸν ὄνομα

τρώκτας. Εἶναι δὲ ζῷον τῶν θερμῶν κλιμάτων, καὶ εἰς τὴν Εὐρώπῃν, μάλιστα δὲ εἰς τὴν Γαλλίαν, τρέφουσιν αὐτό ὡς τὰ λοιπὰ κατοικίδια ζῶα. Εἶναι δειλότατον, ἀλλ' εὐκόλως δύναται νὰ ἐξημερωθῆ. Τρέφεται ἀπὸ ἄρτον, σπόρους, ὀπωρικά, ἢ χόρτα καὶ ὑπεραγαπᾷ τὸν μαιδανόν. Εἶναι πολὺ καθαρὸν καὶ εὐφυὲς ζῷον, καὶ πολλάκις ὑαλίξει καὶ περιποιεῖται τὰς τρίχας τοῦ δέρματός του ἀπαράλλακτα καθὼς ὁ γάτος. Εἶναι ἐπίσης πολὺ εὐαίσθητον, καὶ εὐκόλως προσβάλλεται ἀπὸ τὸ ψύχος· διὰ τοῦτο φροντίζουσι νὰ τοῦ προμηθεύωσι θερμὴν καὶ ἀναπαυτικὴν κατοικίαν.

Τὸ θῆλυ γεννᾷ ἐν ἡ δύο νεογνά τὴν φορὰν, τὰ ὅποια μόλις δεκαπέντε ἡμέρας γαλακτοτροφεῖ, καὶ ἔπειτα ἀδιαφορεῖ πλέον περὶ αὐτῶν, καὶ ὁσάκις πλησιάζωσι τὴν μητέρα των, αὕτη τὰ ἀποδιώκει καὶ πολλάκις τὰ κακοποιεῖ. Καὶ ἐνῶ ἡ φύσις εἰς ὄλα σχεδὸν τὰ ζῶα ἐνέπνευσε τὴν μητρικὴν στοργὴν, ὥστε ἐνόσω τὰ νεογνά των εἶναι ἀδύνατα νὰ ὑπερασπίζωνται ἀπὸ πάντα κίνδυνον, τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ ζῴου φαίνεται παντάπασιν ἀναίσθητον εἰς τὸ αἰσθημα τῆς φιλοστοργίας. Αὐτὰ τὰ χοιρίδια, οὐχὶ μόνον

δὲν ὑπερασπίζονται τὰ τέκνα των ἀπὸ τοὺς κινδύνους, ἀλλὰ καὶ τὰ φονεύουσιν, εἰν μετὰ τὰς 15 ἡμέρας ἐπιμένωσι νὰ πλησιάζωσιν εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς παρενοχλῶσι.

Γ. Δ. Σ.

ΠΙΣΤΙΣ ΜΑΥΡΟΙ.

Γάλλος τις κατοικῶν πρὸ ἐτῶν εἰς τὰς ἀποικίας τῆς Ἀφρικῆς ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὸν υἱὸν του Ἐδουάρδον, γενόμενον ἤδη δωδεκαετῆ. Ὁ Ἐδουάρδος δὲν εἶχεν εἶδει ποτὲ τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀνεχώρει πολλὰ λυπημένος ἀπὸ τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους του, πρὸ πάντων δὲ ἀπὸ τὸν μικρὸν μαῦρον Ταπούλκαν, ὅστις ἐφαίνετο πολλὰ ἀφωσιωμένος πρὸς αὐτόν. Ὁ Ταπούλκας ἔλεγε συχνάκις. « Ἐάν τύχη νὰ μὲ ἀφήσῃ ὁ κύριός μου, θ' ἀποθάνω. » Καὶ ἐν τούτοις, ὅτε ὁ Ἐδουάρδος τοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἀναχώρησίν του, τὸν εἶδε μὲν κατ' ἀρχὰς ἀπελπίζομενον, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἤσυχον καὶ σχεδὸν ἀδιάφορον. Κατὰ τὴν στιγμὴν μάλιστα τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὅτε ἔδιδεν ὁ Ἐδουάρδος τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν, ὁ μικρὸς μαῦρος δὲν ἐπαρουάσθη διόλου· ὅθεν καὶ ὁ καυμένος ὁ Ἐδουάρδος ἐξέλαθεν, ὅτι δὲν ἠγαπᾶτο ἀπὸ τὸν Ταπούλκαν.

Τὸ πλοῖον ἐντούτοις σηκώνει τὴν ἄγκυραν, τὰ πανία ἀνοίγονται, καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν λιμένα, ὅπου ὄλων οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι προσηλωμένοι. Ἐνῶ δὲ ἐμελλον νὰ χάσωσιν ἀπὸ τὴν θέαν των τὸ παράλιον, ναύτης τις βλέπει μακρὰν ἐν μαῦρον πρᾶγμα προχωροῦν πρὸς τὸ πλοῖον· ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ πρᾶγμα τοῦτο μεγαλύνει καὶ ὁ ναύτης φωνάζει. Ἀναβαίνουσιν ὄλοι εἰς τὸ κατά-

στρωμα διὰ νὰ μάθωσι τί τρέχει. Ὁ Ἐδουάρδος νομίζει, ὅτι διακρίνει τὸν Ταπούλκαν, ὅστις ὅμως ἐξησθενημένος ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ κολυμβήματος, καὶ μόλις κρατούμενος ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα, πλησιάζει νὰ καταποντισθῇ εἰς τὴν ἄβυσσον. Τῶντι ἦτο ὁ πιστὸς μαῦρος, πρὸς βοήθειαν τοῦ ὁποίου τρέχουσι καὶ τὸν φέρουσι σχεδὸν νεκρὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἐδουάρδου, ὁ ὁποῖος θρηγεῖ μᾶλλον, διότι ἐδίστασεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ φίλου του. Ὁ Ταπούλκας ἀνέλαβε μετ' ὀλίγον διὰ τῶν γλυκέων λόγων καὶ περιποιήσεων τοῦ κυρίου του, καὶ ἔκτοτε πλέον δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτόν.

ΠΕΡΙ ΖΑΧΧΑΡΕΩΣ.

Τὴν ζάχαριν κατεσκευάζον ἄλλοτε μόνον ἀπὸ εἶδος τι καλάμου τῶν Ἰνδιῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ζαχαροκάλαμον. Τὸ φυτὸν τοῦτο μετὰ καιρὸν μετεφυτεύθη καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἴδου δὲ πῶς ἐκθλίβουσι τὴν ζάχαριν.

Ἀφοῦ συναχθῇ τὸ ζαχαροκάλαμον, τὸ θέτουσιν ἐντὸς ἐνὸς μύλου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐπίτηδες κατεσκευασμένος ἀπὸ κυλίνδρους, ὁμοίους σχεδὸν κατὰ τὸ σχῆμα μὲ τὰ στρογγυλόμακρα ἐκεῖνα ξύλα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται εἰς τοὺς φούρνους διὰ νὰ ἀνοίγωσι τὴν ζύμην. Ὁ μύλος οὗτος στρεφόμενος θλίβει τὰ καλάμια καὶ ἐκβαίνει ὁ γλυκὺς χυλὸς, τὸν ὁποῖον βάλλουσιν εἰς ἐν κακκάβιον διὰ νὰ τὸν βράσωσιν. Ἀφοῦ δὲ τὸ ὑγρὸν βράσῃ καὶ πήξῃ ἄρκετά, τὸ περνώσιν ἀπὸ ὑφασμα μάλλινον, μετὰ ταῦτα τὸ βράζουσι πάλιν καὶ τὸ θέτουσιν εἰς ἀργεῖα, ὅπου μένον παγώνει, ἐκτὸς τοῦ καταπατίου, τὸ ὁποῖον στάζει κάτωθεν ἀπὸ τρύπας, τὰς ὁποίας ἔχουσιν ἀνοιγμένας εἰς τὸν πυθμένα μὲ ἐπιτήδειον τρόπον. Ἡ δὲ ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἐξαγομένη ζάχαρις εἶναι μαυροκιτρίνη.

Εἰς δὲ τὴν Εὐρώπῃ μεταφερομένη τοιαύτη καθαρίζεται κατὰ τὸν

ἀκόλουθον τρόπον. Θέτουμεν τὴν ζάχαριν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὴν ἀναλύουσι, ῥίπτοντες καὶ ὀλίγην ἄσβεστον, καὶ μετὰ ταῦτα ὀλίγον αἶμα βωδινόν, τὰ ὅποια ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ καθαρίζωσι τὴν ζάχαριν, καὶ ὁ σχηματιζόμενος ἀφρός ἀφαιρεῖται. Ἄλλοι πάλιν καθαρίζουσι τὴν ζάχαριν ῥίπτοντες εἰς αὐτὴν σκόνιν λεπτὴν ἀπὸ κάρβουνα κοκκάλων διαφόρων ζώων, ἔπειτα πάλιν ῥίπτουσι ἄλλην σκόνιν, ὅχι τὸσον λεπτὴν ἀπὸ συνήθη κάρβουνα, καὶ τὴν περνῶσιν ἀπὸ ὑφασμα μάλλινον· πῆξουσι δὲ τὸ σεράπιον τοῦτο διὰ τῆς βράσεως, καὶ μετὰ τὴν βράσιν τὸ θέτουμεν εἰς κώνους πηλίνους, τῶν ὁποίων ἡ μνηρὰ ἄκρα στρεφομένη πρὸς τὰ κάτω, ἀνοίγεται ἀπὸ τοὺς ἐργάτας καὶ τρίχει τὸ καταπάτιον, ἢ τὸ μὴ πεπηγμένον σεράπιον. Τοιοῦτοτρόπως σχηματίζονται αἱ λεγόμεναι κεφαλαὶ τῆς ζαχαρέως, τὰς ὁποίας βλέπετε καθ' ἑκάστην εἰς τὰ παντοπωλεῖα.

Καὶ ἀπὸ τὰ κοκκινογούλια κατασκευάζουσι ζάχαριν, ὁμοίαν μετὰ τὴν τοῦ ζαχαροκαλάμου, ὅταν καθαρισθῇ ἐντελῶς. Ὅθεν διὰ νὰ ἐκθλίψωμεν τὴν ζάχαριν, πρέπει πρῶτον νὰ ξεφλουδίσωμεν τὰ κοκκινογούλια μετὰ μίαν ζύστραν, νὰ ἐκθλίψωμεν τὸν χυλόν, νὰ τὸν βράσωμεν μετὰ ἄσβεστον, νὰ τὸν περάσωμεν ἀπὸ ὑφασμα μάλλινον, νὰ τὸν πῆξωμεν, νὰ τὸν καθαρίσωμεν διὰ τῆς κόνεως ἀπὸ κάρβουνα ὀστέων, νὰ τὸν περάσωμεν πάλιν ἀπὸ τὸ ὑφασμα καὶ μετὰ ταῦτα νὰ τὸν κρυσταλλώσωμεν. Τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ εἰκοσιν ὀκάδας κοκκινογούλιων ἔχομεν μίαν ὀκᾶν ζαχαρέως.

Πρὸ τινων ἐτῶν ἐδοκίμασαν καὶ ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ κατασκευάσωσι ζάχαριν καὶ ἤθελον μὲν ἐπιτύχει, διότι ὁ τόπος ἡμῶν παράγει κοκκινογούλια γλυκύτερα καὶ μεγαλειότερα ἀπὸ τὰ τῆς Γαλλίας μέχρι δώδεκα ἕως δεκαπέντε ὀκάδων τὸ ἓν· ἀλλ' ἡ ἑλλειψὶς τιμῆς ἐκ μέρους τῶν ἐπιχειρησάντων ἀφ' ἑνός, καὶ ἡ ἀντενέργεια τῶν Εὐρωπαϊῶν ἀφ' ἑτέρου, ἐματαιώσαν τὴν ἐπιχείρησιν.

Ἐάν θέλωσι νὰ κατασκευάσωσι τὸ λεγόμενον κάρδιον, τούτεστι κρυσταλλωμένην ζάχαριν, καθὼς τὴν βλέπετε εἰς τοὺς ζαχαροπλάττας καὶ εἰς τὰ φαρμακεία, διαλύουσιν εἰς νερὸν ζάχαριν καθαρωτάτην καὶ βράζουσιν αὐτὸ καὶ ἀνακατῶνους, διότι οὕτω δια-

λύει περισσότεραν ἢ ὅταν ἔχει ψυχρόν· ἔπειτα τὸ κενώνουσι εἰς λεκάνην, εἰς τὴν ὅποιαν τεντώνουσι κλωστής, περὶ τὰς ὁποίας κρυσταλλώνεται ἡ ζάχαρις, ὅταν αὐτὸ τὸ νερὸν ἀφίνεται νὰ κρυστῆ ἐντελῶς ἀκίνητον. Τὸ κάρδιον λοιπὸν δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰμὴ κρυσταλλωμένη ζάχαρις.

Ο ΤΕΤΡΑΠΟΥΣ ΕΠΙΛΕΚΤΟΣ.

Ἄφου οἱ Ἄγγλοι κατὰ τὸ 1704 ἐκυρίευσαν τὸ φρούριον τοῦ Γιβραλτάρ, κείμενον εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐπὶ τοῦ ὀμωμένου πορθμοῦ, ὅστις ἐνώκει τὴν Μεσόγειον θάλασσαν μετὰ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, οἱ Ἰσπανοὶ ἠγωνίζοντο νὰ ἀναλάβωσιν αὐτὸ τὸ σημαντικόν φρούριον εἰς τὴν ἐξουσίαν των· ἐπίσης καὶ οἱ Ἄγγλοι, φοβούμενοι καμμίαν αἰφνηδίαν προσβολήν, ἐφύλαττον μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Σκοποὶ εἶχον τοποθετηθῆ παντοῦ. Εἰς σκοπός, ὅστις ἐφύλαττε μακρὰν τῶν τειχῶν, ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ τὸ δεῖπνόν του, συνιστάμενον ἀπὸ ὀσπρία μαγειρευμένα, καὶ περιεχόμενα εἰς ἓν μακρὸν πηλίνον ἄγγειον. Εἶχε δὲ κρύψει αὐτὸ μετὰ τινων θάμνων, φοβούμενος ἐπίσης καμμίαν αἰφνηδίαν προσβολήν διὰ τὸ δεῖπνόν του, ὡς καὶ διὰ τὸ φρούριον.

Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ εἰς πύθηκος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐπίσης παρεφύλαττε ζητῶν τι διὰ νὰ φάγη, ἐπειδὴ ἦτο νηστὶς δύο ἡμέρας, αἰσθάνεται πάραυτα τὴν ὄσμήν τοῦ φαγητοῦ. Σταματᾷ, ὀσφραίνεται τὸν ἀέρα, ἀπολαμβάνει μίαν στιγμὴν τὴν γλυκίαν αὐτὴν ἀναθυμίασιν, καὶ ἔπειτα ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς ὀσφρήσεως τοῦ διευθύνεται ἠσυχῶς πρὸς τοὺς θάμνους, ὅπου ἀνακαλύπτει τὸ μακάριον αὐτὸ ἄγγειον. Παρευθὺς χώνει ἐκεῖ τὴν μύτην του, ἀλλὰ τὸ στόμιον τοῦ ἄγγείου ἦτο ὀλίγον στενόν, καὶ μόλις τὸ ῥύγχος του ἐχώρει. Ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῆς πείνης προσπαθεῖ, ὥσθι τὸσον δυνατὰ, ὥστε αἴφνης εἰσέρχεται ὀλόκληρος ἡ κεφαλὴ του, ἂν καὶ ὀλίγον πληρωθεῖτα· μετὰ δὲ τοῦτο ἤρχισε νὰ καταβροχθίζῃ τὸ φαγητόν, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ἐπάστρεψεν ὁ,τι εὕρισκετο ἐντὸς τοῦ ἄγγείου. Ἄφου δὲ τὸ ἐγλύψε καὶ τὸ ἐξανάγλυψεν, ἠθέλησε νὰ ἀποτύρῃ ἐκεῖ-

θεν τὴν κεφαλὴν του. Ἄλλ' ἐδῶ εὗρηκε νέαν δυσκολίαν μεγαλει-
τέραν τῆς πρώτης, διότι ἠδυνήθη μὲν νὰ χώσῃ τὴν κεφαλὴν του
μὲ ὀλίγην δυσκολίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἐκβάλῃ ἦτο ἀδύνατον.
Μετά τινος ἀνωφελεῖς δοκιμᾶς ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους ὁ ἦρωας μας
νὰ ὑποφέρῃ μετ' ὑπομονῆς τὴν νέαν τύχην του, καὶ ὡς παλληκάρι
ἀνωρθώθη διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἰδοὺ λοιπὸν αὐτὸς σκουφωμένος μὲ
μίαν σκούφιαν ὄχι τόσον εὐχάριστον, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς σκεπα-
σμένους, βαδίζων ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν καὶ ὀπισθοβατῶν,
ἐπροχώρει προσκρούων εἰς τοὺς βράχους μὲ τὸ ἀγγεῖον.

Καθ' ὅλον τοῦτον τὸν καιρὸν ὁ στρατιώτης ἐξηκολούθη νὰ φυ-
λάττη. Ἐμέτρα τὰ τέταρτα τῆς ὥρας καὶ ἐλογάριαζεν, ὅτι μετ'
ὀλίγον θέλει ἀντικατασταθῆ παρ' ἄλλου σκοποῦ, καὶ αὐτὸς θὰ ἦναι
ἐλεύθερος νὰ καταβροχθίσῃ τὸ δεῖπνό του. Ἔως ἐκεῖ τὰ πάντα
ὑπήγαιναν καλὰ, διότι τίποτε δὲν εἶχε ταράξει τὴν ἡσυχίαν τῆς
νυκτός. Ἄλλ' αἰφνης τότε ἐνόμισεν, ὅτι ἤκουσε κρότον τινὰ πλη-
σίον αὐτοῦ. Σταματᾷ, τείνει τὸ οὖς καὶ ἀκούει θροὸν θάμνων συν-
θλιβομένων, καὶ κρότον πετρῶν προξενουμένων ἐκ τοῦ ἀτάκτου βα-
δίσματος φεύγοντός τινος διὰ μέσου τῶν βράχων. Ἐκπεπληγμένος
προσέχει νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ σκότος τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ πρόσω-
πον, τὸ ὁποῖον προξενεῖ τὸν κρότον. Αἰφνης θλέπει κατὶ τι κινου-
μενον, ἔπειτα δὲ διακρίνει ἀμυδρῶς ἓν τι, τὸ ὁποῖον περιπατεῖ ψη-
λαφητὰ φέρον ἐπὶ κεφαλῆς μακρὸν πῖλον.

Τίς εἶ; φωνάζει δυνατά.

Ἄλλὰ τὸ φάντασμα, ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ, φεύγει καὶ χάνεται.

Οὐδεμία ἀμφιβολία τότε μένει εἰς τὸν σκοπὸν, ὅτι εἶναι τις ἐκ
τῶν πολεμίων, οἵτινες πηγαίνουσιν αἰφνηδῶς νὰ κυριεύσωσι τὸ
φρουρίον. Παρευθὺς ἀφήνει τὴν κραυγὴν τὴν σημαίνουσαν τὸν κίν-
δυνον, καὶ σημαδεύων πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐνόησε γινόμενον τὸν
θύρῳδον, ἐκένωσε τὸ ὄπλον του.

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ὅλοι οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ ἠγέρθησαν· οἱ σκο-
ποὶ ἐπαναλαμβάνουσιν τὴν κραυγὴν, οἱ Ἄγγλοι στρατιῶται τρέχου-
σιν εἰς τὰ ὄπλα, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ὅλη ἡ φρουρὰ εἶναι εἰς κί-

νησιν. Διευθύνονται πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἐξῆλθεν ἡ πρώτη κραυγὴ,
καὶ ὁ σκοπὸς δακτυλοδεικτεῖ τὸν τόπον, ὅπου ἐνόησε τὸν ὑποτιθέ-
μενον πρόσκοπον τῶν ἐχθρῶν. Οὗτος εἶναι, λέγει ὁ σκοπός, εἰς τῶν
ἐπιλέκτων στρατιωτῶν, τὸν ἐγνώρισα ἀπὸ τὴν περικεφαλαίαν του.
Ζητοῦσι λοιπὸν τὸν εἰρημένον ἐπίλεκτον, περιτρέχουσι τοὺς βρά-
χους, ἀλλὰ δὲν φαίνεται τίποτε. Αἰφνης εἰς τῶν στρατιωκῶν κε-
νώων τὸ ὄπλον του φωνάζει. Ἰδοὺ, ἐδῶ εἶναι! Καὶ τῷ ὄντι βλέπου-
σι τὸν φεύγοντα, ὅστις ἔτρεχε μεταξὺ τῶν βράχων πηδῶν καὶ ἀνα-
σκιρτῶν, ὅπως ποτὲ στρατιώτης δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ.

Πάραυτα ἑκατὸν ὄπλα ἐκενώθησαν κατ' αὐτοῦ. Μετὰ τοῦτο δὲν
ἀκούεται τίποτε. Μόλα ταῦτα προχωροῦσι μετὰ προφυλάξεως πρὸς
τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ὁ μυστηριώδης ἐχθρὸς ἐχάθη.

Προσέχετε, λέγουσιν οἱ μὲν, εἰς τὰ κέριξ εἰμπορεῖ νὰ ἐνεδρεύῃ
κἀνὲν ἀπόσπασμα. Οἱ δὲ γενναϊότεροι «ἐμπρός» φωνάζουσι. Καὶ οἱ
στρατιῶται βαδίζουσι συμπεπικνωμένοι προβάλλοντες τὸ ὄπλον, ἀθέ-
βαιοι καὶ ἀνήσχυτοι.

Προσοχή! φωνάζει εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐκ τοῦ πρώτου στίχου,
ὅστις εἶδὲ τι εἰς τὸ σκότος κινούμενον.

Ὅλοι σημαδεύουσι πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀλλὰ δὲν βλέπουσι νὰ
φαίνεται οὐδεὶς Ἰσπανός, οὐδεὶς ἐχθρός.

Προσοχή! φωνάζει ὁ ἀξιωματικός.

Προχωροῦσι πάντοτε, πλησιάζουσι, φθάνουσιν εἰς τὸ μέρος ὅπου
πάντοτε ἐκινεῖτο τι καὶ εὗρισκον τέλος... τὸν καλὸν μας πί-
θηκον, ὅστις ἔχων τὸν ἓνα πόδα συντριμμένον παρεδέρνετο ὁ κα-
κόμοιρος διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο κάλυμμα
τῆς κεφαλῆς του, τὸ ὁποῖον αὐτὸ μόνον κατετάραξεν ὅλον τὸν Ἀγ-
γλικὸν στρατόν.

A. I. K.

ΦΡΟΝΗΣΙΣ ΧΩΡΙΚΟΤ.

Ἐνα χωρικὸν παρεκάλουν οἱ υἱοὶ του νὰ τοὺς δώσῃ ὅλην τὴν πε-
ριουσίαν του, ὑποσχόμενοι νὰ τὸν διαβρέψωσι καὶ νὰ τὸν περιποιῶν-
ται εἰς τὰ γηρατεῖά του μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του· ἀλλ' ὁ ἄνθρω-
πος οὗτος, ἂν καὶ χωρικός, ἐδείξε σπανίαν ἀγχινοῖαν.

Δὲν δύναμαι ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ σᾶς ἀποκριθῶ, εἶπεν ὁ πατήρ εἰς τὰ τέκνα του, ἀλλὰ μετὰ δύο μῆνας ἀπὸ τὴν σήμερον, μετὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ προσέχητε καλῶς εἰς ὅ,τι κἀμνω. Λοιπὸν ἔλαβε μίαν φωλεάν ἀκανθυλλίδων (καρδερίνων), καὶ τὰ μὲν μικρὰ πουλάκια ἔκλειπεν εἰς κλωβίον, τὸ ὁποῖον ἐκρέμασεν ἐξώθεν τοῦ παραθύρου του· εἰς δὲ τοὺς υἱούς του εἶπε νὰ παρατηρῶσι τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα τῶν πουλιῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἔφερον συχνὰ τροφὴν καὶ διὰ μέσου τῶν συρμάτων τοῦ κλωβίου ἔθετον αὐτὴν εἰς τὸ στόμα των, ἐπαγρυπνοῦντες ἀκατάπυστα ὑπὲρ αὐτῶν. Ἄφου ἡ μικρὰ οἰκογένεια ἐμεγάλωσε καὶ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ τραφῆ μόνη της, ὁ χωρικός μας συνέλαβε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, τοὺς ἔβαλεν εἰς τὸ κλωβίον ἀντὶ τῶν πουλιῶν, καὶ ἀφῆκεν αὐτὰ ἐλεύθερα. Τὰ καρδερίνια τόσον πολὺ ἐφρόντισαν διὰ τοὺς φυλακισμένους γονεῖς των, ὥστε τοὺς ἀφῆκαν ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης. Τότε ὁ χωρικός προσκαλέσας τοὺς υἱούς του, εἶπε. « Παιδιά μου, βλέπετε καλῶς, ὅτι δὲν δύναται τις νὰ ἐμπιστευθῆται πάντοτε εἰς τὴν στοργὴν ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐγέννησε. Περὶ τούτου τὰ πουλάκια μᾶς ἔδωκαν ἰκανὸν παράδειγμα. Ἐχετε εἰς τὸν νοῦν σας, ὅτι πολλάκις καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ὀλιγώτερον φροντίζομεν ἀπὸ τὰ ζῶα· καὶ ἐπομένως οὐδ' ἐγὼ δύναμαι νὰ ἂμω ὅ,τι μοῦ λέγετε.

Ποσοὶ δυστυχεῖς γονεῖς, ἐμπιστευθέντες εἰς τοιοῦτους λόγους ἀστόργων τέκνων, κατήντησαν εἰς τὰ γηρατεῖά των ἐπαῖται· διότι ἀφου παρέδωκαν εἰς αὐτοὺς ὅλην αὐτῶν τὴν περιουσίαν, περιεφρονήθησαν ἔπειτα καὶ ἐδιώχθησαν ἀσπλάγγως ἀπὸ τὴν οἰκίαν των.

Πιστεύω ὅτι κάνεις ἀπὸ τοὺς μικρούς μου ἀναγνώσττας δὲν θέλει καταδεχθῆ οὐδὲ καν νὰ φαντασθῆ τοιοῦτόν τι· διότι θὰ γνωρίζη καλῶς τὸ χρέος τὸ ὁποῖον ἔχουσιν οἱ υἱοὶ τοῦ νὰ περιποιῶνται φιλοστοργως καὶ νὰ τρέφωσι τοὺς ἀδυνάτους γερόντας γονεῖς των.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκόφραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ἡ κλῆσις τοῦ Ἄβραάμ.—2. Διάφορα εἶδη γῆς.—3. Τὸ χιρίδιον μετὰ εἰκονογραφίας.—4. Πίστις μαύρου.—5. Περὶ ζακχάρειος.—6. Ὁ τετράπους ἐπίλεκτος.—7. Φρόνησις χωρικοῦ.